

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6753/2024
02.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Милан Влајковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство финансија, Пореска управа Филијала Нови Сад, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Новом Саду, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2002/23 од 26.10.2023. године, у седници одржаној 02.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2002/23 од 26.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 7936/2022 од 03.04.2023. године, делимично је усвојен тужбени захтев, и обавезана тужена да тужиоцу исплати 2.887.517,85 динара, са законском затезном каматом од 23.11.2018. године до исплате, износ од 1.823.685,75 динара на име законске затезне камате обрачунате од 27.12.2013. године до 13.09.2018. године и да му накнади трошкове поступка од 291.986,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а део тужбеног захтева којим се на досуђени износ од 2.887.517,85 динара потражује законска затезна камата од 14.09.2018. године до 23.11.2018. године се одбија.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2002/23 од 26.10.2023. године, усвојена је жалба туженог и пресуда Основног суда у Новом Саду П 7936/2022 од 03.04.2023. године преиначена у побијаном усвајајућем делу и делу одлуке о трошковима поступка, тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу исплати 2.887.517,85 динара, са законском затезном каматом од 23.11.2018. године до исплате и износ од 1.823.685,75 динара на име законске затезне камате обрачунате од 27.12.2013. године до 13.09.2018. године и обавезан је тужилац да туженој на име трошкова првостепеног поступка исплати 22.500,00 динара, а на име трошкова жалбеног поступка износ од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка које, сагласно члану 407. став 1. ЗПП, могу бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као професионални спортиста – фудбалер играо за фудбалски клуб „Suwon Samsung” из Кореје, са којим је дана 06.07.1998. године закључио уговор, према коме се клуб обавезао да ће плаћати порезе играчима, са важењем до 31.12.2000. године. Тужилац се 2004. године вратио у Републику Србију и у намери да купи циглану у ..., пребацио је новац из банке у Швајцарској у банку на територији Србије. Дана 03.11.2006. године фудбалски клуб „Suwon Samsung” из Кореје је издао потврду да је тужилац као професионални фудбалер у наведеном клубу зарадио износ од 380.000 УСД и да је клуб платио порез на овај приход од 29,2% за период од 1998 – 1999. године, на основу закљученог уговора. Општински суд у Бачкој Паланци је дана 24.01.2008. године донео решење о спровођењу истраге према овде тужиоцу, због основане сумње да у току 2006. године није пријавио девизни приход остварен у иностранству дана 26.10.2005. године по основу бављења професионалним играњем фудбала у укупном износу од 299.900 евра, у динарској противвредности 25.636.531,64 динара, што је био у обавези, а која средства су из „Немачке банке АГ“ пребачена на његов приватни рачун код „АИК Банке“ а.д. Београд, чиме је избегао плаћање годишњег прихода на доходак грађана у износу од 2.563.653,16 динара и за исти износ оштетио Републику Србију, чиме је извршио кривично дело пореске утаје из чл.229 став 2. у вези става 1. КЗ. Дана 16.05.2009. године Општинско јавно тужилаштво у Бачкој Паланци подигло је оптужни предлог против тужиоца, због кривичног дела пореске утаје, а дана 15.07.2010. године је обустављен кривични поступак због одустанка тужилаштва од даљег кривичног гоњења, јер је утврђено да је тужилац у Републици Кореји платио порез на остварени приход и да нема обавезу да поново плати порез на доходак. Решењем Министарства финансије – Пореска управа – Регионални центар Нови Сад, Филијала Бачка Паланка од 18.02.2008. године пореском обвезнику, овде тужиоцу утврђен је порез на остале приходе – приходе спортиста и спорских стручњака од 3.140.035,80 динара, као и годишњи приход на доходак грађана од 1.017.459,87 динара, на које решење је тужилац изјавио жалбу која је решењем Министарства финансија – Порека управа од 28.10.2008. године одбијена. Врховни суд Србије је дана 10.09.2009. године донео пресуду којом је одбијена тужба тужиоца против решења Министарства финансија – Пореске управе од 18.02.2008. године, а потом је 08.03.2012. године исто министарство донело решење којим се захтев за понављање поступка пореског обвезника, овде тужиоца, одбија. Тужилац је дана 26.12.2013. године на име пореза на приход Пореској управи – Филијала Нови Сад уплатио 2.750.000,000,00 динара, а дана 27.12.2013. године на име једнократне таксе за принудну наплату 5% износ од 137.517,85 динара, чиме је тужилац свој дуг измирио у целости. Управни суд у

Београду је дана 22.05.2014. године донео пресуду којом се одбија тужба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија РС – Пореска управа – Регионални центар Нови Сад од 08.03.2012. године.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање првостепени суд је оценио да је решењем пореске управе тужилац постао обвезник плаћања пореза и на територији Републике Србије иако није боравио, нити је остваривао зараду на њеној територији, а исти порез по вишој стопи је плаћен у Јужној Кореји, чиме је претрпео материјалну штету, с обзиром да је на страни тужене дошло до стицања без основа, а све применом института прописаних у одредби члана 185. и 210. Закона о облигационим односима, па је оценио основаним тужбени захтев тужиоца и обавезао тужену да потраживани износ са траженом законском затезном каматом тужиоцу исплати.

Другостепени суд је, с обзиром на утврђено чињенично стање оценио да нема места одговорности тужене у смислу одредбе члана 172. Закона о облигационим односима. Тужилац није доказао да је било неправилног, односно незаконитог рада органа тужене, с обзиром да суд није могао да преиспитује коначну и правноснажну одлуку органа управе и суда који је одлучивао у управном спору по тужби овде тужиоца. Наиме, управо чињеница да су у управном поступку донете правноснажне одлуке поводом обавезе туженог да плати порез на доходак грађана, првостепени суд усвајањем захтева тужиоца задире у пуноважност донетих одлука.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд закључио да нема неправилног рада органа тужене. Ово из разлога што је тужиоцу решењем Пореске управе од 18.02.2008.године утврђен порез на остале приходе, жалба тужиоца на наведено решење одбијена решењем Министарства финансија од 28.10.2008.године, као и тужба тужиоца против наведеног решења која је одбијена пресудом Врховног суда Србије од 10.09.2009.године, да би потом решењем Пореске управе од 08.03.2012.године био одбијен и захтев за понављање поступка пореског обвезника и коначно одлуком Управног суда од 22.05.2014.године је одбијена тужба тужиоца изјављена против решења од 08.03.2012. године. Стога, у ситуацији када постоје правноснажне одлуке надлежних органа, по ком основу је тужилац и извршио уплату, не може се говорити о стицању без основа на страни тужене, јер није отпао основ по ком је извршена наплата потраживања од тужиоца.

Дакле, тужилац нема право на накнаду штете, с обзиром да није доказао да постоји незаконити и неправилни рад органа туженог у складу са одредбом члана 172. став 1. ЗОО. Цитирана одредба прописује одговорност тужене ако је штета настала као последица таквог рада њеног органа који се може сматрати прекорачењем, злоупотребом или погрешном применом датих овлашћења. Примена неодговарајуће законске норме не представља безусловну повреду овлашћења у вршењу функција државног органа уколико је поступао у оквиру законских овлашћења. Ради заштите права странака, у циљу отклањања последица погрешног тумачења правне норме, прописана су одговарајућа правна средства, која је тужилац у конкретном случају и искористио, а у одговарајућим поступцима његов тужбени захтев, као и жалбе су одбијене, те како није утврђена неправилност и незаконитост у поступању органа тужене, то тужилац није доказао да су му органи тужене својим поступањем проузроковали штету.

Супротно наводима ревизије, суд нема овлашћење да преиспитује коначну и правноснажну одлуку органа управе и Врховног суда. Основ тужиоца за накнаду штете у овом парничном поступку би биле одлуке донете у управном поступку, али како су у конкретном случају у управном поступку донете правноснажне одлуке поводом обавезе туженог да плати порез на доходак грађана, то неосновано тужилац потражује накнаду штете у овом парничном поступку.

Како се осталим наводима ревизије указује на погрешно утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски навод према одредби члана 407. став 1. ЗПП, Врховни суд је применом одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**